

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Lenkou Bursíkovou ve věci

žalobce: **B. H.**, nar. X
státní příslušník Bangladéšské lidové republiky
toho času X

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Křížíkova 279/8, Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 5. 2022, č. j. KRPS-126484-20/ČJ-2022-010022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zajistila žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon

o pobytu cizinců“). Dobu zajištění stanovila podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

2. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.), podanou dne 10. 6. 2022 domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
3. Namítá, že při pohovoru uváděl, že mu hrozí vězení a možný postih ze strany úřadů. Žalovaná otázky nesměřovala konkrétněji k řádnému zjištění skutkového stavu, v napadeném rozhodnutí k tomuto tvrzení neuvedla nic dalšího. Pokud žalovaná řádně nezjistila, zda je správní vyhoštění reálné, nemohla žalobce za tímto účelem zajistit. Žalovaná nezohlednila správně veškeré alternativy k zajištění. Pokud jde o finanční záruku, žalobce uvedl, že má k dispozici 400 EUR. Žalovaná však žalobce neinformovala, v jaké konkrétní výši má být záruka složena. Žalovaná měla uvést, jaké dílčí kroky bude třeba učinit během 90 dnů, na které byl žalobce zajištěn, a jaká je jejich časová náročnost. Závěrem žalobce uvádí, že byl omezen na osobní svobodě od 14. 5. 2022, 20:10 hod., kdy byl zajištěn hlídkou Policie ČR, napadené rozhodnutí bylo vydáno, resp. žalobci doručeno dne 16. 5. 2022. Podle § 27 odst. 2 a 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“) platí, že cizinec smí být zadržen maximálně na dobu 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody. Z napadeného rozhodnutí ovšem nevyplyvá, kdy přesně bylo žalobci doručeno, tj. zda bylo vydáno do 48 hodin. Jelikož tak není patrné, kdy přesně byl žalobce zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, je rozhodnutí nezákonné, neboť není prokazatelné, že žalovaná stihla toto rozhodnutí vydat včas.

Vyjádření žalované

4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že skutkový stav byl spolehlivě zjištěn. Žalobce přicestoval na území České republiky dne 14. 5. 2022 bez cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu v úkrytu kamionu, s cílem vyhnout se jakékoli policejní kontrole. Jeho cesta směřuje z Rumunska přes členské země EU do Německa. Z Bangladéše odešel pouze z ekonomických důvodů, žádné nebezpečí mu tam nehrozí. Cestovní doklad ztratil na území Rumunska a dále cestoval bez něj. Je proto obtížné zjistit žalobcovu pravou totožnost. Ta byla ověřována až v rámci sepisování protokolu o výsledku, žalobce nebyl schopen svou totožnost prokázat jiným způsobem. Až po vydání napadeného rozhodnutí a rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce předložil z mobilního telefonu fotografii neplatného cestovního dokladu Bangladéše na jméno B. H. a dále fotografii kopie národní ID Card na totéž jméno. Z pouhých fotografií však podle žalované nelze spolehlivě ověřit pravost a pravdivost těchto dokladů. Žalobcovu totožnost ověřilo Ředitelství služby cizinecké policie až 30. 5. 2022, žalované byla daná informace doručena dne 2. 6. 2022. Fakt, že žalobce vstoupil na území České republiky bez dokladu totožnosti a nebyl schopen totožnost prokázat, dává žalované pochybnost o jeho státní příslušnosti i o jeho samotné osobě. Podle žalované je cílem žalobce vyhnout se realizaci správního vyhoštění z území členských států EU. Je proto nezbytné nejprve ověřit ve spolupráci s bangladéšskou ambasádou v Berlíně totožnost cizince a zajistit mu náhradní cestovní doklad. Ze strany bangladéšské ambasády často dochází k průtahům a spolupráce s českými úřady není ideální. Žalovaná jednotlivé úkony řeší bezodkladně a v návaznosti, o čemž byl žalobce náležitě informován. Žalovaná nemá sebemenší zájem na bezdůvodném a neúčelném protahování doby žalobcova zajištění. Žalobcovo správní vyhoštění je zcela realizovatelné, jeho propuštěním by naopak byl celý proces zmařen.

5. K závěrečné žalobní námitce žalovaná uvádí, že ve své praxi dosud neuváděla zápis času doručení rozhodnutí, pouze datum. Uvádění přesného času doručení považuje žalovaná za nadbytečné. Všechna rozhodnutí žalovaná doručila řádně a včas, a to v době trvání platných lhůt daných pro omezení žalobcovy osobní svobody. Žalovaná zpětnou kontrolou v informačním systému zjistila, že zajištění žalobce podle zákona o policii bylo ukončeno 16. 5. 2022 v 15:30 hod. Na ukončení tohoto zajištění navazovalo zajištění podle zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl do zařízení pro zajištění cizinců předán v 18:45 hod., tedy před uplynutím žalobcem zmiňovaných 48 hodin. Tato námitka se žalované jeví jako zcestná stejně jako tvrzení týkající se hrozby vězení a možného postihu, které měl žalobce uplatnit spíše v řízení o správním vyhoštění. Žalovaná nad rámec uvádí, že žalobce svou zemi opustil svobodně a s vědomím tamních úřadů, za své jednání je odpovědný a své potíže by měl následně aktivně řešit ve své zemi, kde může jistě uplatnit procesní opravné prostředky v řešení své trestní věci. Žalovaná se opřela i o závazné stanovisko Ministerstva vnitra, které v žalobcově argumentaci nespatořovalo žádné riziko či hrozbu pro jeho osobu. Žalovaná se vypořádala i s veškerými alternativami k zajištění.
6. Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, ve lhůtě dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
8. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Zjištění ze správního spisu

10. Žalovaná dne 14. 5. 2022 (ve 20:10 hod.) zajistila žalobce podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o policii, neboť byl důvod se domnívat, že žalobce neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Žalobce totiž téhož dne odhalila policejní hlídka bez cestovního dokladu spolu s dalšími osobami cizí státní příslušnosti, které byly předtím nalezeny na návěsu nákladního vozidla. Následně byly žalobci sejmuty otisky prstů pro porovnání v systémech AFIS a EURODAC, výsledky porovnání byly v obou případech negativní. Dne 15. 5. 2022 bylo žalobci oznámeno zahájení řízení o správním vyhoštění, téhož dne žalovaná provedla žalobcův výslech za přítomnosti tlumočníka. Během něj žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný, ve své vesnici bydlí společně s rodinou, v místě, kde bydlí, není situace stabilní pouze politicky, nejsou zde žádné boje ani ohrožení života. Důvod, proč opustil Bangladéš, je finanční tíseň a chudoba. Kdyby se vrátil, hrozí mu zřejmě vězení, protože opustil zemi a je považován za nežádoucího. V zemi původu byl obviněn z výtržnictví zhruba před třemi lety, bylo to za rvačku. Byl přítomen situaci, kdy se rvali dvě politické skupiny, žalobce byl na jedné ze stran. Doposud nedostal žádný trest, věc stále šetří místní úřady. Do České republiky přijel bez cestovního dokladu, neboť mu

jej odebral převaděč v Rumunsku. Je si vědom skutečnosti, že cestování bez dokladu je nelegální. Jiný doklad nemá. Bangladéš opustil v dubnu tohoto roku, odletěl sám s tím, že chtěl pracovat v Rumunsku přes pracovní agenturu. V Bukurešti na letišti se sešel s „organizátorem práce“, který mu vzal pas a odvezl jej s dalšími lidmi autobusem do města, kde se ubytovali. Tam jim sdělili, že jim brzy ukáží místo práce. Od té doby onoho člověka ani svůj cestovní doklad neviděl. Pobýval zde asi měsíc, nic se nedělo, pracovní agent z Bangladéše ho ujišťoval, že má ještě počkat. Lidé mu říkali, že pokud nemá doklady, nedostane práci. Někáký Pákistánec mu nabídl převoz do schengenského prostoru, slíbil Německo. Dne 11. 5. 2022 jej taxíkem dopravil ke kamionům, kde 12. 5. 2022 s dalšími cizinci (se kterými jej zajistila česká policie) otevřeli plachtu kamion a nastoupili. Pákistánec jim řekl, že kamion je vysadí v Německu, řidiči mají zaplatit 500 EUR a tím to pro ně končí. Žalobce směřoval do Německa za lepším životem s vidinou výdělku a zvýšení životní úrovně. Nemá v úmyslu zůstat v České republice, hned, jak mu to okolnosti dovolí, chce pokračovat do Německa. Při návratu do Bangladéše se bojí možného vězení kvůli nedorozumění rvačce.

11. V závazném stanovisku ze dne 16. 5. 2022 Ministerstvo vnitra uvedlo, že žalobcovo vycestování do země původu je možné. Ze zjištěných skutečností nelze dovodit, že by mu v případě návratu mohlo hrozit reálné nebezpečí ze strany státních orgánů či bezpečnostních složek. Pokud by byl žalobce skutečně v centru pozornosti státních orgánů, rozhodně by mu nebylo umožněno vycestovat. Pokud by se žalobce skutečně obával o svoji bezpečnost či dokonce život, zcela jistě by zažádal o mezinárodní ochranu v první bezpečné zemi, do které vstoupil, to však nikde během cesty neučinil. Jasně deklaroval, že cílem jeho cesty je Německo.
12. Rozhodnutím ze dne 15. 5. 2022 žalovaná žalobci uložila správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dva roky.
13. Dne 16. 5. 2022 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, jehož odůvodnění soud rekapituluje níže při vypořádání žalobních námitek. Ze záznamu o přijetí cizince do zařízení pro zajištění cizinců vyplývá, že žalobce zde byl přijat dne 16. 5. 2022 v 18:45 hod. Stejně tak z rozhodnutí o eskortě plyne, že žalobce byl předán zařízení pro zajištění cizinců dne 16. 5. 2022 v 18:45 hod.

Posouzení žaloby

14. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
15. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.

16. Žalobce nezpochybňuje naplnění podmínek podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy, že mu v době vydání napadeného rozhodnutí bylo oznámeno zahájení řízení o správním vyhoštění a o jeho správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto, ani závěr žalované, že na základě zjištěných okolností existuje nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění.
17. Žalobce nicméně zpochybňuje závěr žalované o nedostatečnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, konkrétně složení finanční záruky. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí věnovala žalobcem namítané možnosti složení finanční záruky ve smyslu § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Uvedla, že žalobce finanční záruku nenabídl, do doby zajištění finanční záruky nesložil a ani hodnověrně neprokázal, že by disponoval hotovostí, která by umožnila složit nějakou finanční záruku. Žalovaná konstatovala, že žalobce uvedl, že má cca 400 EUR, a dále připomněla, že nikdo další za něj nemůže ručit, jelikož jeho rodina v domovské zemi žije a potýká se v plné míře s chudobou. Na území České republiky nemá trvale žijící příbuzné. Na základě žalobcem uvedených informací žalovaná vyloučila možnost složení finanční záruky.
18. K tomu soud uvádí, že nelze plně přisvědčit tvrzení žalované, že žalobce neprokázal, že by disponoval hotovostí umožňující složit alespoň *nějakou* finanční záruku. Jak totiž připomněla sama žalovaná, žalobce uvedl, že u sebe má cca 400 EUR (což potvrzují též podklady, jež jsou obsahem správního spisu – srov. např. seznam dočasně zadržených dokladů, věcí a finančních prostředků cizince). Soud nicméně vyjádření žalované rozumí tak, že daný obnos nepovažovala za dostatečný jako finanční záruku. Byť by soud považoval za přesvědčivější, pokud by žalovaná alespoň rámcově uvedla, jaká částka by v dané věci odpovídala výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, nezpůsobuje stručnost úvah žalované nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jak totiž vyplývá z usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, č. 3559/2017 Sb. NSS, možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění. Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 – 50). Policie proto musí zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností, vč. charakteru porušení těchto povinností. Konkrétním specifikům a poměrům osoby cizince bude odpovídat i rozsah povinnosti žalované odůvodnit, proč neužila zvláštních opatření, ale cizince zajistila. Jak uvedl rozšířený senát, na jedné straně palety možných situací bude např. cizinec, který jen projížděl územím ČR, neměl k ČR žádné ekonomické nebo sociální vazby, nedisponoval dostatečnými prostředky ke složení finanční záruky a takovou skutečnost ani netvrdil atd. (viz rozsudek ze dne 8. 4. 2016, čj. 8 Azs 171/2015 – 52, č. 3429/2016 Sb. NSS, bod 34). Na druhé straně stojí případy cizince, který má k členskému státu EU vazby, má zde faktické zázemí, rodinu či jiné blízké osoby, případně má on sám či třetí osoba peníze ke složení finanční záruky, předchozí porušení povinností spjatých s vyhošťovacím řízením nebylo vědomé atd.
19. V daném případě je ze skutkových okolností, které žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně reflektovala, zjevné, že žalobce spadá do první ze shora předestřených skupin. Žalobce územím České republiky pouze přejížděl, nejedná se o jeho cílovou zemi, nemá

zde absolutně žádné vazby, disponuje pouze menším finančním obnosem a jasně deklaroval svůj úmysl pokračovat dále do Německa. S ohledem na uvedené proto z hlediska možnosti uložení zvláštního opatření spočívajícího ve složení finanční záruky obстоjí i stručnější vypořádání této otázky, které ve spojení se skutkovými zjištěními dává dostatečnou odpověď, proč v žalobcově případě nelze zvláštní opatření namísto zajištění uložit.

20. Soud pak musí poukázat též na § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců, podle kterého policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo *o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu*. Soud je přesvědčen, že žalobcova věc představuje typický případ, kdy zvláštní opatření nelze uložit podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť je zjevné, že žalobce má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného členského státu EU. Jak již soud opakovaně uvedl, žalobce Českou republikou pouze projížděl, disponuje pouze malým finančním obnosem, nemá adresu na území České republiky a jednoznačně projevil vůli cestovat dále do Německa, k čemuž není oprávněn (z mnohých srov. bod 55–56 rozsudku NSS ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Azs 107/2020 – 46). Skutkové okolnosti žalobcova případu jednoznačně možnost využití daného zvláštního opatření vylučují. Žalovaná proto nepochybila, pokud žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování neuložila.
21. Žalobce dále namítá, že se na základě jeho výpovědi žalovaná nedostatečně zabývala tvrzeními ohledně nebezpečí, jež mu hrozí v zemi původu, a tedy realizovatelností účelu zajištění, tj. správního vyhoštění.
22. Pokud se týká podmínky potenciality realizace účelu zajištění, uvádí soud následující. Právo na osobní svobodu je jedním z nejvýznamnějších základních práv. Zbavení osobní svobody proto musí představovat výjimku ze zásady, že veřejná moc nemůže jednotlivce osobní svobody zbavit. Přípustnost této výjimky podmiňují úzce vykládaná kritéria definovaná v čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, čl. 8 Listiny, zákoně o pobytu cizinců a směrnici č. 2008/115/ES („návratová směrnice“). Z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice vyplývá, že jednou z podmínek zákonnosti zajištění je existence reálného předpokladu vyhoštění. Každé zajištění cizince musí sledovat konkrétní účel – v tomto případě uskutečnění správního vyhoštění žalobce. Zajištění nemůže obstát, pokud během něj tento účel nebude reálně možné naplnit.
23. Z hlediska požadavku uskutečnitelnosti účelu zajištění je tedy požadováno, aby byla realizace účelu zajištění možná (potentialita realizace vyhoštění). Soud v tomto ohledu vychází z názoru obsaženého v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, podle něhož *správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu*“ (důraz přidán soudem).
24. K tomu soud uvádí, že žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla (s. 5), že předběžně zhodnotila možnosti a realizovatelnost výkonu vyhoštění a dospěla k závěru, že je možné

(není vyloučené). Byť je dané vyjádření značně strohé a obecné, s ohledem na skutkové okolnosti žalobcovy věci je soud považuje za dostačující. Je totiž zjevné, že v průběhu řízení nevyšly najevo žádné překážky, které by realizaci správního vyhoštění mohly bránit. V takovém případě pak nebylo v souladu se shora citovanou judikaturou povinností žalované zabývat se podrobněji možnostmi realizovat správní vyhoštění. Žalovaná měla k dispozici závazné stanovisko Ministerstva vnitra, které na základě zjištěných skutkových okolností a zejména na základě výpovědi žalobce uzavřelo, že neexistuje důvod, pro který by žalobcovo vycestování nebylo možné. Předběžná úvaha žalované, že správní vyhoštění je alespoň potenciálně možné, tak má dostatečnou oporu ve správním spisu (byť žalovaná závěry závazného stanoviska výslovně do odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřebírala). Žalobce pak závěry ministerstva učiněné v závazném stanovisku nijak nezpochybňuje. V žalobě pouze obecně namítá, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, aniž by sám předestřel tvrzení, která by mohla vést k závěru, že účel jeho zajištění nemůže být naplněn. Poukazuje-li žalobce na možné postihy související s jeho účastí na pouliční bitce před třemi lety, přisvědčuje soud žalované (a potažmo závěru vyslovenému v závazném stanovisku), že tato skutečnost ve spojení se zjištěním, že žalobce byl schopen bez problémů odcestovat ze země původu oficiální leteckou linkou, a tedy s vědomím vnitrostátních orgánů, nemůže založit žádnou pochybnost ohledně možnosti realizovat žalobcovo správní vyhoštění.

25. Žalobce dále namítá nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu ke stanovení doby trvání zajištění.
26. K tomu soud obecně předesílá, že k přiměřenosti doby zajištění ve vztahu k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění je správní orgán v odůvodnění stanovené doby zajištění povinen uvést, *„jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem“* (rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79).
27. Jak uvedl Krajský soud v Brně v žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021 – 32, soud musí mít možnost přezkoumat, zda stanovení konkrétní doby trvání omezení svobody odpovídá individuálním okolnostem případu a zda nebylo svévolné. Současně platí, že čím delší je stanovená doba zajištění, tím intenzivnější je omezení základního práva na osobní svobodu a tím pečlivější musí být i zdůvodnění doby zajištění. Může nastat situace, v níž je časový odhad jednotlivých úkonů objektivně nemožný; v takovém případě by nemělo smysl trvat na časovém odhadu, který by neměl reálnou oporu. Pak je ovšem namístě z opatrnosti stanovit kratší dobu zajištění. Tím žalovaná umožní cizinci realizovat soudní přezkum v kratších intervalech. A následně soudu umožní ověřit, zda během této doby v řízení postupuje s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě, a bez zbytečných průtahů, a zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli (srov. také rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020 – 48).
28. V odkazovaném rozsudku Krajský soud v Brně dále uvedl, že požadavek na specifikaci budoucích kroků, které mají vést k dosažení účelu zajištění, jakož i jejich časové vymezení ve vztahu k době trvání zajištění, nelze vykládat tak, že by absence časového odhadu provedení každého ze specifikovaných úkonů žalované při stanovení délky zajištění

automaticky vedla k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Vždy je třeba přihlížet ke specifickým okolnostem každého jednotlivého případu. Jako určité nezbytné minimum v případě rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění v případě cizinců bez cestovního dokladu je však zásadně třeba jednotlivě odhadnout alespoň dobu potřebnou pro komunikaci se zastupitelským úřadem včetně vyřízení náhradního cestovního dokladu na základě odpovídajících zkušeností žalované s konkrétní zemí, a dále dobu obvykle nezbytnou k zabezpečení přepravních dokladů při realizaci přepravy do země původu (srov. v tomto přiměřeně rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 18/2016 – 26, nebo ze dne 30. 5. 2019, č. j. 4 Azs 255/2017 – 61).

29. Soud se tedy v intencích shora uvedených východisek zabýval tím, zda stanovení konkrétní doby trvání omezení svobody odpovídá skutkovým okolnostem případu, a zda nebylo svévolné. Dospěl přitom k závěru, že napadené rozhodnutí požadavkům na odůvodnění vedlejšího výroku o stanovení doby trvání zajištění dostojí.
30. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že bude zjišťovat a ověřovat totožnost cizince, jelikož má důvodné pochybnosti o jeho totožnosti a státní příslušnosti. Zjištění a ověření totožnosti je klíčové pro realizaci správního vyhoštění. Proces ověření totožnosti, vydání náhradního cestovního dokladu zastupitelským úřadem společně s doručením náhradního cestovního dokladu nelze přesně časově predikovat. Uvedené kroky budou realizovány kontaktem Ředitelství služby cizinecké policie se zastupitelským úřadem žalobcova domovského státu sídlícím v Berlíně. Nelze časově předjímat délku ověřování totožnosti zastupitelským úřadem. V posledním obdobném případě trvaly tyto úkony dva a půl měsíce. Dále žalovaná přihlédla k době, která je nutná pro zabezpečení přepravních dokladů nejen pro žalobce, ale i pro policejní doprovod. Pro policisty je navíc potřeba vyřídit víza pro vstup na území cílového státu. Tento proces zabere minimálně 14 dnů. Z obsahu správního spisu se dále podává, že dne 25. 5. 2022 bylo prostřednictvím elektronického systému RCMS zažádáno o ověření žalobcovy totožnosti, přičemž k ověření došlo dne 30. 5. 2022, a následně proto Ředitelství služby cizinecké policie požádalo Velvyslanectví Bangladéše v Berlíně o vystavení náhradního cestovního dokladu.
31. Ze shora uvedeného je zřejmé, že žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, jaké úkony je třeba vykonat za účelem realizace vyhoštění žalobce, přičemž bezprostředně po žalobcově zajištění s těmito úkony také započala. Součástí přehledu těchto úkonů je též přibližný časový odhad trvání jednotlivých fází procesu správního vyhoštění, vyplývající z dosavadní správní praxe žalované s realizací správního vyhoštění státních příslušníků Bangladéše, přičemž žalobce tyto rámcově uváděné časové údaje v žalobě nijak nezpochybňuje. Žalovaná časový odhad nestanovila souhrnně, ale v souladu s citovanou judikaturou jej vztáhla jednotlivě nejprve k vyřízení náhradního cestovního dokladu na základě odpovídajících zkušeností s konkrétní zemí, a poté samostatně k zabezpečení přepravních dokladů a realizaci přepravy do země původu. Námitka nedostatečnosti odůvodnění ve vztahu ke stanovení doby zajištění tak není důvodná.
32. K poslední žalobní námitce, podle které není zřejmé, zda bylo napadené rozhodnutí vydáno do 48 hodin od zajištění žalobce podle zákona o policii, soud konstatuje, že zákon žalované žádnou lhůtu pro vydání rozhodnutí o zajištění nestanoví. Není proto pochybením, pokud přímo v napadeném rozhodnutí neuvedla přesný čas, kdy bylo rozhodnutí vydáno (tedy předáno žalobci). Výtka žalobce, podle které, pokud by napadené rozhodnutí nebylo sděleno do 48 hodin od omezení osobní svobody, byl by žalobce neoprávněně omezen na osobní svobodě, je zcela hypotetická a nadto nemá oporu ve

spisovém materiálu. Z něj naopak plyne, že žalobce byl dne 16. 6. 2022 v 18:45 hod. předán do zařízení pro zajištění cizinců. Byl-li tedy podle zákona o policii zajištěn dne 14. 6. 2022 ve 20:10 hod., je zjevné, že k ukončení tohoto zajištění došlo v zákonné lhůtě a že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rámci žalobcem dovolávané lhůty. Nadto případná nezákonnost postupu žalované spočívající v omezení žalobcovy osobní svobody v rozporu § 27 odst. 3 zákona o policii není předmětem přezkumu v nynější věci. Soudu proto nepřísluší se touto otázkou vůbec zabývat.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. června 2022

Lenka Bursíková, v. r.
soudkyně